

זוכה
פרס
ישראל

הבימה
התיאטרון הלאומי

בסיוע אגודת יידי ה בימה ושגרירות נורבגיה

הדה גאבנלר

מאת הנריק איבסן

Hedda Tesman is the daughter of the late General Gabler, who died without leaving her anything. She is approaching thirty, and after some years of an active social life, she has married Jürgen Tesman, who has a fellowship in the history of art. He has been brought up by his two aunts, Julle and Rina, and is now hoping for a chair at the University. At the opening of the play Hedda and Jürgen have just returned from a six-month-long honeymoon. Jürgen has spent his time studying and working, while Hedda, as she confides to their friend Brack, has been bored. Although clearly feeling distaste towards her husband, she has become pregnant, a fact she has so far concealed from her surroundings. Jürgen is met on arrival by the bad news that he is going to have to compete for the chair with one of Hedda's former admirers, Eilert Lovborg.

The latter is known to be a bohemian, gifted but prone to drinking too much. In recent years, however, he has lived quietly and soberly, and written two theses inspired by and in collaboration with Thea Elvsted. At the beginning of the play he has arrived in the city, bringing one of the manuscripts with him. Thea, who is deeply in love with him, has left her husband and followed him. In the course of barely two days Hedda stages a number of happenings with dramatic consequences.

She gets Lovborg to break his sobriety and go to a "stag party" at Brack's. During the festivities he loses the manuscript of his new book. Jürgen Tesman finds it and gives to Hedda to look after, but Hedda does not tell Lovborg this. Instead, she burns the manuscript and gives him one of her father's pistols, telling him to shoot himself "beautifully". Far from this, Lovborg is accidentally shot at a brothel, and Brack, who knows where the pistol came from, uses this knowledge to try to blackmail Hedda into becoming his mistress. Meanwhile, Thea and Tesman find close companionship in the work of reconstructing Lovborg's manuscript on the basis of notes Thea has kept. When Hedda realizes that she is in Brack's power and has nothing more to live for, she turns to the ultimate solution.

הדה, בתו של הגנרל הנודע, גאבלר, מתחנתת עם החוקר יורגן טסמן, שבעצם אינה אוהבת, ואינה רואה בו בעל ראוי לאחת כמותה. השופט בראק, רווק מושבע, רואה עצמו כצלע השלישית במושולש. תיאה אלבסטד, חברה ללימודים של הדה, באה לביתם כדי לבקש את עזרתו של יורגן. היא עזבה את בעלה - נציב מס מזדקן - ואת ילדיו, בהם טיפלה, כדי ללכת אחר אהבתה, איילרט לוובורג, שהיה פעם מחזרה של הדה. תיאה, הצליחה לגמול את לוובורג - סופר כשרוני אך שתיין והולל - ולשמש לו השראה בכתיבת הספר, שמאפיל על ספרו של יורגן.

בקגאתה לתיאה, מפעילה הדה את כוחה ואת קסמיה ומפתה את לוובורג להצטרף למסיבה בבית השופט בראק, שם הוא שב ומשתכר ומאבד את כתב היד של ספרו, שטרם יצא לאור. יורגן, שמוצא את כתב היד, אך לא נחפז להחזירו לבעליו, משאיר אותו בידי הדה, והיא מצידה, אינה מגלה ללוובורג, כי כתב היד שלו ברשותה. היא נותנת לו אקדח, מציעה לו לסיים את חייו בצורה יפה, ושורפת את ספרו, דף אחרי דף. יורגן ותיאה מנסים, בכוחות משותפים, לשחזר את ספרו של לוובורג, ובכך להקים אנדרטה לזכרו. בראק, שיודע כי האקדח שנמצא על לוובורג הגיע מהדה, מאיים עליה בחשיפה אם לא תסכים לתנאיו. הדה, שאינה מוכנה להיות כלי שרת בידי של בראק, בוחרת בפעם הראשונה, בפתרון שהיא שלמה עמו.

HEDDA GABLER

By Henrik Ibsen
Translation & Hebrew Version Rivka Meshulach
Director Kfir Azulay
Set Designer Yehudit Aharon
Costume Designer Ana Chroshtzova
Music Eldad Lidor
Dramaturge Shahar Pinkas
Lighting Adi Shimroni
CASTING DIRECTOR Ruth Tonn

Cast
 Jürgen Tesman - Amnon Wolf
 Hedda Gabler, his wife - Hila Feldman
 Aunt Julle, his aunt - Ruth Landau
 Thea Elvsted - Ricki Blich
 Brack, a lawyer - Alon Ofir
 Eilert Lövborg - Yousef Sweid

Show Manager Yael Porat
Assistant Director Michal Izik

Opening January 9th, 2013, The Meskin Theatre
Length 1 hour and 30 minutes, without interval

Program Editor Ruth Tonn Mendelson
Research & Writing Maya Nahum
Photography in rehearsals Jerard Alon

Special thanks, for their support:
 The Friends of Habima, The Norwegian Embassy in Israel

הדה גאבלר

מאת הנריק איבסן
 עיבוד ונוסח עברי רבקה משולח
 בימוי כפיר אזולאי
 תפאורה יהודית אהרון
 תלבושות אנה כרושצ'ובה
 מוסיקה אלדד לידור
 דרמטורגיה שחר פנקס
 תאורה עדי שימרוני
 ניהול ליהוק רות טון

משתתפים
 יורגן טסמן - אמנון וולף
 הדה גאבלר, אשתו - הילה פלדמן
 דודה יולה, דודתו - רוטי לנדאו
 תיאה אלבסטאד - ריקי בליך
 עו"ד בראק - אלון אופיר
 איילרט לוובורג - יוסף סויד
 מנהלת הצגה יעל פורת
 עוזרת בימאי מיכל אייזיק

הצגה ראשונה 9 באפריל, 2013, אולם מסקין
 משך הצגה שעה וחצי, ללא הפסקה

עריכת תכניה רות טון מנדלסון
 תחקיר וכתיבה מאיה נחום
 צילום בחזרות ז'ראר אלון

תודות מיוחדות, על תמיכתם בהצגה:
 אגודת ידידי הבימה, שגרירות נורבגיה בישראל

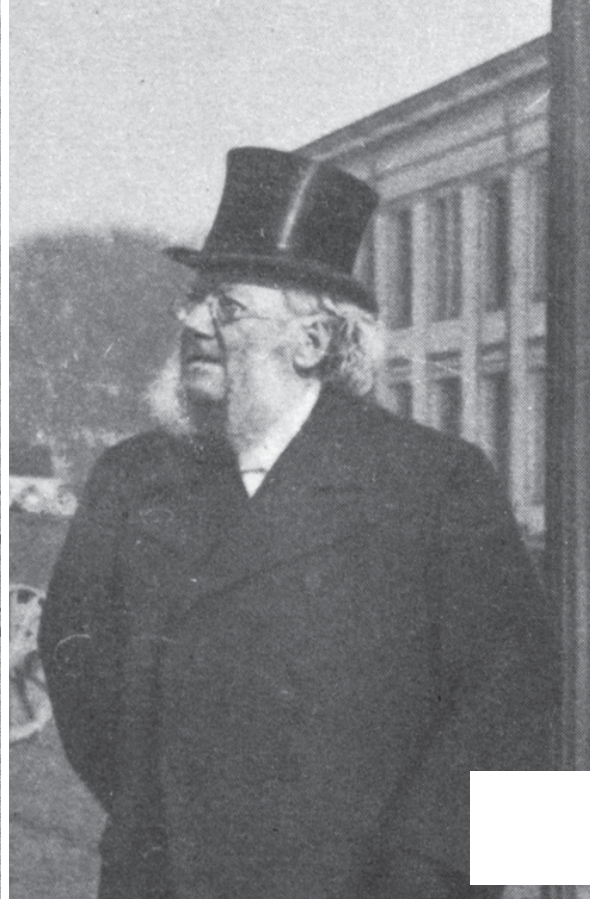

אחד מאבות הריאליזם

איבסן נחשב לאחד מאבות הריאליזם - זרם שהתפתח באמנות, בספרות ובתיאטרון החל מהמאה התשע עשרה ואשר מנסה לתאר את המציאות כפי שהיא. מקור השם ריאליזם הוא בביקורת הצרפתית על ציוריו של גוסטב קורבה, אשר נדחו בטענה כי הם ריאליסטיים מדי. כפי שקרה פעמים רבות בתולדות האמנות, כינוי הגנאי אומץ על ידי הצייר והפך לתואר חיובי דווקא. מבחינה אידיאולוגית, התנגדו הריאליסטים לרעיון ולהלך המחשבה של הזרם הרומנטי. הם ראו בזרם הרומנטי ניסיון ליצור דימוי מושלם של הדברים, בעוד שאת הריאליזם ראו כדבר עצמו. הם שאפו לחקות את המציאות בדרכים שונות, ולעסוק באמנות קונקרטיה אשר מציגה תמונה אמיתית ואובייקטיבית של המציאות, כזו שמבוססת על התבוננות מדויקת בחיי התקופה.

היצירות הריאליסטיות נושאות אופי חברתי וביקורתי. בתקופתו של איבסן, תקופה בה ערכי המשפחה והרכוש הוויקטוריאניים היו עדיין מקובלים מאוד, נחשבו מחזותיו של איבסן לשערורייתיים; כל קריאת תגר על הערכים הוויקטוריאניים נחשבה למזעזעת ולבלתי מוסרית. איבסן שאף ביצירתו לבחון את המציאות המסתתרת מאחורי מראית העין החברתית, מציאות שאותה לא רצתה החברה לראות. מחזותיו ערערו על מוסכמות חברתיות מקובלות, דוגמת תפקידים המסורתי של גברים ונשים בחברה, מעמדות, דת, מוסר חברתי ומקומו של המדע. הדמויות ששרטט היו בעלות מבנה נפשי מורכב, והתחבטו בין חובתן החברתית לבין אידיאל של הגשמה עצמית. מחזותיו של איבסן היו המחזות הראשונים שהציגו דמויות בעלות רבדים פסיכולוגיים, שעסקו בחברה, ובמקומו של הפרט בתוכה. השאיפה של הבמאי הריאליסטי היא לאפשר לקהל מעין הצצה לתוך התרחשות חברתית, כאילו מבעד לקיר הרביעי של החדר. את המושג "קיר רביעי" הגדיר הפילוסוף דני דידרו במאה ה-18: על הבמה בנימים שלושה קירות אמיתיים והקהל כמו צופה בהתרחשות מבעד לקיר רביעי דמיוני, קיר שקוף. סגנונו הריאליסטי של איבסן היווה השראה למחזאים רבים בתקופתו ולאחריה, ועיצב את פניו של התיאטרון במאה העשרים ועד היום.

הנריק איבסן (1828-1906)

הנריק יוהאן איבסן נחשב לאחד מחשובי המחזאים בעת המודרנית ולאבי הדרמה המודרנית. הוא נולד בשנת 1828 בעיר נמל קטנה בנורבגיה, למשפחה אמידה יחסית, אשר זמן קצר לאחר לידתו ירדה מנכסיה. בעקבות משבר כלכלי זה, פנתה אמו אשר הייתה ציירת ואהבה מאוד תיאטרון, אל הדת בחיפוש אחר נחמה, ואילו אביו שקע בדיכאון עמוק. בהיותו בן 15 עזב איבסן את הבית והחל לעבוד כשוליית רוקח. בשנת 1850 עבר לאוסלו, שם החל לכתוב מחזות. כבר כשהיה בן 20 התפרסם מחזהו הראשון, "קטלינה", אולם מחזה זה לא זכה לעלות על במה. המחזה הראשון שכתב וגם הופק היה "ערימת הקבורה", אשר לא זכה לתשומת לב רבה. למרות שלא שב לכתוב במשך כמה שנים, נשאר איבסן נחוש בדעתו להיות למחזאי. הוא הועסק במשך מספר שנים בתיאטרון קטן בעיר ברגן ככותב, במאי ומפיק. בתקופה זו לא פרסם מחזה חדש פרי עטו וכתב בעיקר מחזות המבוססים על סיפורי פולקלור נורבגיים, אך הניסיון שרכש בתיאטרון, התגלה כרב ערך כאשר שב לכתוב.

בהיותו בן 29, חזר איבסן לבירת נורבגיה, אוסלו, שם עבד כמנהל אמנותי וחי במצב כלכלי רע מאוד. כעבור כשנתיים נישא לסוזאנה ובמהרה ילדו את ילדם הראשון והיחיד. כחמש שנים לאחר נישואיו היגר לאיטליה, ולנורבגיה לא שב אלא כעבור קרוב לשלושים שנה. כשחזר למולדתו, היה כבר מחזאי בעל שם, גם אם שנוי במחלוקת. המחזות הראשונים שזיכו אותו בפרסום היו "בראנד" ו"פר-גינט", אותם כתב באיטליה. המחזות אחרים, שביניהם ניתן למנות את "בית הבובות", "רוחות", "אויב העם", "ברווז הפרא", "האיש מן הים", ו"הדה גאבלר", נחשבים לשיאי יצירתו, עוררו סערה ברחבי אירופה והפכו אותו לאחד מהחשובים במחזאי אירופה. בשנת 1891, שב איבסן לנורבגיה. מחזותיו מהתקופה המאוחרת, ביניהם "אלוף הבונים", עורכים חשבון נפש נוקב של אדם בערוב ימיו, שהקדיש את חייו לאמנות. בשנת 1906, בגיל 78, נפטר איבסן באוסלו.

ציוני דרך בחייו של איבסן

1828	נולד בנורבגיה, ב-20 במרץ, כבנו של סוחר.
1834	עסקי אביו מתמוטטים. המשפחה חיה בעוני.
1846	משרתת המבוגרת ממנו בעשר שנים יולדת לו בן לא חוקי.
1849	כותב את מחזהו הראשון "קטלינה" - בחרוזים.
1850	עוזב את גרימסטאד כדי ללמוד באוניברסיטה של כריסטיאנה (כיום אוסלו).
1851	מצטרף לתיאטרון הלאומי החדש בברגן. במשך שש שנים כותב, מביים, מעצב תפאורה ותלבושות ומנהל את החשבונות.
1852	כותב קומדיה רומנטית בחרוזים הנוחלת כישלון.
1856	הצלחתו הראשונה בתיאטרון - המחזה "המשתה בסולהאוג".
1857	עוזב את ברגן. מתמנה למנהל האמנותי של התיאטרון הלאומי של כריסטיאנה.
1858	נושא לאישה את סוזאנה טורסן. שנה לאחר מכן נולד בנו היחיד סיגורד.
1860-61	שנים של עוני וייאוש, אינו מסוגל לכתוב.
1862	כותב את "קומדיה של אהבה" - סאטירה בחרוזים, אך נדחה על-ידי התיאטרון.
1863	מקבל משרה חלקית של יועץ ספרותי בתיאטרון של כריסטיאנה, עדיין חי בעוני.
1864	המחזה "מעמידי הפנים" זוכה להצלחה. עוזב את נורבגיה ומשתקע ברומא.
1866	חי מחוץ לגבולות ארצו במשך 27 שנה. המחזה "ברנד" יוצא לאור וזוכה להצלחה כמחזה קריאה.
1867	המחזה יוצג על הבמה רק כעבור 19 שנה. איבסן הולך ונהייה מפורסם ברחבי סקנדינביה
1868	כותב את "פר-גינט" וזוכה להצלחה גדולה. מועלה על הבמה רק כעבור שבע שנים
1871	עוזב את רומא ומשתקע בדזרזדן
1873	מוציא כרך של שיריו ונפרד מכתבת השירה.
1874	מתחיל לצבור פופולאריות גם ברחבי גרמניה ואנגליה.
1875	חוזר לראשונה לביקור קצר בנורבגיה. סטודנטים עורכים לכבודו מצעד לפידים.
	עוזב את דרזדן ומשתקע במינכן. מתחיל בכתיבת המחזה "עמודי החברה" - הראשון מבין הדרמות שלו שנכתב בפרוזה.

1876	"פר-גינט" מוצג לראשונה. "הויקינגים מהלגולדן" מועלה במינכן
1877	- הראשון מבין מחזותיו המוצג מחוץ לסקנדינביה.
1878	"עמודי החברה" עושה אותו מפורסם בגרמניה, שם הוא מוצג לעיתים קרובות. שב לאיטליה.
1879	כותב את "בית הבובות". המחזה מעורר סנסציה מיידית בסקנדינביה ובגרמניה, אבל חולפות עשר שנים לפני שהוא מקנה לאיבסן פרסום בינלאומי.
1881	כותב את "רוחות". המחזה מותקף קשות. כל התיאטראות דוחים אותו וחנויות הספרים מחזירות את כל העותקים המודפסים למו"ל.
1882	כותב את "אויב העם", המתקבל באהדה.
1884	כותב את "ברוזו הפרא". מחזהו זה, וכלל כתיבתו המאוחרת של איבסן נחשבו כמעורפלים והתקבלו בדרגות שונות של פליאה.
1885	חוזר ומבקר בנורבגיה. עוזב את רומא וחוזר להשתקע במינכן.
1886	כותב את "רוזמרסהולם".
1888	כותב את "האישה מן הים".
1889	פוגש את אמילי בארדאך ומתאהב בה עד מאוד. המפגש עמה נחשב כמשפיע על כתיבתו.
1890	כותב את "הדה גאבלר".
1891	חוזר לחיות בארץ מולדתו נורבגיה.
1892	כותב את "אלוף הבונים".
1899	כותב את "כשאנו המתים נתעורר".
1900	לוקה באירוע מוחי.
1906	נפטר בכריסטיאנה ב-23 במאי, והוא בן 78.

תהליך היצירה וההצגה הראשונה

מאת תאנאס מורטן האנסן

"הדה" גאבלר" הינו המחזה האחרון של איבסן שפורסם בעודו חי מחוץ לנוורווגיה. הוא נכתב במינכן בשנת 1890. לא ברור מתי עלה במוחו של איבסן לראשונה הרעיון שהוביל ל"הדה גאבלר". סיפור חייו מלמד כי בקיץ 1889 בילה בכפר קטן בטירול שבאלפים, ושם פגש את אמילי בארדאך בת ה-27 מוינה, שבה התאהב. כאשר חזרה היא לוינה והוא למינכן, הם המשיכו בהתכתבות קצרה. רוב חומרו של איבסן נשמרו, אך ללא תאריכים. הטייטה הראשונה של המחזה נקראת "הדה", וטייטה ראשונה של המערכה השנייה מתוארכת ל-13 באוגוסט 1890. גם טייטות של המערכות השלישית והרביעית נשמרו, והתאריך על גבם מעיד שנכתבו בין החודשים ספטמבר ואוקטובר של אותה שנה.

ההצגה הראשונה

ההצגה הראשונה של המחזה הועלתה בתיאטרון רזינדז במינכן ב-31 בינואר, 1891. איבסן היה נוכח, ונאמר כי לא היה מרוצה מבחירת השחקנית הראשית, קלייר היז. הוא סבר כי סגנון המשחק שלה נוקשה ודקלומי. המבקרים גם הם לא החמיאו. תגובתו של הקהל באותו ערב הייתה מעורבת, תשואות ובוז יחדיו. התשואות נדמו חזקות יותר, אך יתכן וזאת כתוצאה מנוכחותו של איבסן באולם. אך עם כן, בתוך זמן קצר המחזה הועלה במספר תיאטראות.

התכתבויות במהלך היצירה

ביוני של שנת 1890, כתב איבסן ממינכן למשורר השוודי, הרזן קארל סוילסקי: "כוונתי הייתה לשהות הקיץ בטירול שוב. אך הנסיבות אינן מתירות. אני כרגע מעורב בעבודה חדשה ודרמטית, אשר מכמה סיבות מתקדמת לאט, ולא אעזב את מינכן עד שאוכל לקחת אתי טייטה ראשונה". איבסן לא עזב את מינכן כל אותו הקיץ. בסוף אוקטובר כתב: "אני עסוק מאוד עם מחזה חדש. לא היה לי אף שעה אחת של נחת מזה חודשים רבים". כמה שבועות לאחר מכן, כתב למתרגמו הצרפתי: "המחזה החדש שלי מוכן. התמליל נשלח לקופנהגן... הדבר מביא את תחושה מוזרה של ריקנות. להיפרד כך פתאום מיצירה שהייתה ועיצבה את כל זמני ומחשבותי חודשים רבים, ושללה כל דבר מלבדה. אך זהו גם דבר טוב, לסיים עם זה. מערכת היחסים התמידית עם דמויות פרי דמיוני החלה לגרום לי אי נוחות. בהמשך ההתכתבות כתב: "שם ההצגה הוא 'הדה גאבלר'. כוונתי בבחירת שם זה, הוא להבהיר כי יש לראות את הדה, כאישיות, כבתה של אביה ולא כאשת בעלה. לא הייתי מעוניין שההצגה תעסוק בבעיות שכאלה. מתוך עיקרון ביקשתי להציג אנשים, רגשות אנושיים וגורלות אנושיים, על רקע מצבים ועקרונות חברתיים של ימינו". לידידתו הצעירה מוינה, פראולין אמילי בארדאך, שאיתה מתכתב בעיקר בתקופה שבה כתב את "אלוף הבונים", הוא מזכיר את "הדה גאבלר". באוקטובר של שנת 1889 הוא כתב: "אל נא תדאגי כיוון שאינני יכול, בינתיים, ליצור. האמת היא, שאני תמיד יוצר, או חולם על משהו שבבוא הזמן, כאשר יבשיל, יגלה עצמו כיצירה".

דמותה של הדה

"הדה גאבלר" פורסם לראשונה בקופנהגן בסוף שנת 1890. זהו המחזה הראשון של איבסן שתורגם ופורסם באנגליה ואמריקה כמעט במקביל לפרסומו בסקנדינביה. ההצגה הראשונה הועלתה במינכן בתחילת 1891. הייתה אז טענה רווחת כי איבסן, בכוונת תחילה, הגה את המחזה כ"בינלאומי". לטעמי, היה זה ברור שאיבסן חשב על כריסטיאנה (אוסלו של היום) כאשר כתב את המחזה, כשהיא בתקופה מוקדמת יותר ומודרניסטית פחות מאשר שנות התשעים. האמת נראית לי דיי פשוטה - הסביבה, כמו גם הדמויות, הן לאומיות למדי.

אך "הדה גאבלר" עצמה היא טיפוס "בינלאומי", יציר תרבות שאינו ייחודי לנורבגיה. באשר לדמותה של הדה, אין אנו יכולים למצוא מודל השראה אחד, אך אנו יכולים לקשרה לאנקדוטות תקופתיות. למשל, אין ספק שאיבסן שמע על אשת מלחין נורבגי ידוע, שבפרץ קנאה שרפה את דפי היצירה שזה עתה סיים לכתוב. המעשה הדומה במחזה "הדה גאבלר", הוא דוגמא מני רבות לדרמטיזציה, או "פואטיזציה" שעושה איבסן לחומרי הגלם הנגלים לו מהחיים. מכל מחזותיו של איבסן, "הדה גאבלר" הכי מנותק ואובייקטיבי. זהו סיפורה של דמות חד וחלק. המחזאי אינו מותח ביקורת על הגיבורה שלו, הוא פשוט מצייר את דמותה לכל אורכה באיפוק מדויק. אך איזו דמות היא זו! מלאה בתובנות, צבעונית ורב גונית. עם אינטליגנציה שלא מרפה, היא אינה מצליחה למצוא דבר שיגרה את חושיה. אין לה ולא עניין אחד אינטלקטואלי או מוסרי שיעסיק אותה. היא מוקירה באופן קלוש שאיפות חברתיות, אך גם הן לא מתעצבות. יחדיו, הטוב והרע שבתוכה דוחפים אותה לסיים את הכל.

המחזה "הדה גאבלר" תורגם מחדש ועובד על ידי המתרגמת רבקה משולת, מה היה חשוב לכם להדגיש במהלך העבודה על הטקסט?

איבסן כתב את המחזה "הדה גאבלר" בשנת 1890 לתוך ומתוך ביקורת על מציאות חברתית מסוימת, היום, בשנת 2013 חלק מהטקסטים, מהדיאלוגים שהיו נכונים לקודים ההתנהגותיים של סוף המאה 19, קונפליקטים שיכולים להתקיים כמעט רק בטאבו ובמילייה מסוים- אינם יכולים להתקיים ולהתקבל באותו אופן כיום, לקהל של שנת 2013. לכן, ניסינו לשמור על ציר הסיפור המרכזי, אך בדקנו היכן ניתן להדק ולצמצם את הטקסט ולהפוך אותו למודרני, ועכשווי יותר. רצינו לחשוף ולהדגיש את השאלות הטמונות בבסיס המחזה שלדעתי הן מהותיות גם היום, ולכן היה לי חשוב להעביר בעיבוד, שזירת ההתרחשות היא בימינו. איבסן, בעיניי, הוא מחזאי מאוד מודרני ומקדים את זמנו. הדמויות שלו נאלצות להתמודד עם תחושות שהאדם בן זמננו מתמודד אתן, כמו הרדיפה אחר הצלחה ופרסום, הפחד מפני הבורגנות המשמימה, ההתמודדות עם תחושת ריקנות, חוסר המשמעות של החיים, התלות בגבר כמפרנס ועוד- אלו שאלות שהדמויות במחזה "הדה גאבלר" נאלצות להתמודד אתן ולבחור לבסוף, האם ואיך לשרוד בתוך מציאות כזו. בעיניי המחזה "הדה גאבלר" מתמקד באישה החשה ריקנות גדולה, שעיקר שאיפתה הוא למצוא משמעות לחייה, שתשוקתה היא להשאיר אחריה סימן כלשהו, עקבות בעולם. רצונה הוא לקחת חלק בחוויה גדולה. יחד עם זאת, מה שמעניין בדמות הזו, הוא שהיא עצמה מפחדת לשבור את המסגרת בה היא נתונה והמרד שלה מתבטא בהרס הסובבים אותה ובסופו של דבר, בהרס עצמה. אני מאמין שהרצון של הדה להשאיר אחריה סימן בעולם, הוא רצון בסיסי וקיומי ואני מאמין שכל אחד שאל עצמו בשלב מסוים בחייו "האם זה כל מה שיש לחיים להציע?"

במחזה, הדה ניצבת בפני שתי אופציות: האופציה להסתגל ולשרוד והאופציה להישרף, ללכת לאיבוד בתוך החיפוש אחר משמעות גדולה יותר. ולמרות שהיא עושה זאת בדרך מעוותת והתנהגותה לא תמיד תהיה מובנת לנו, בעיני הדמות עצמה, אין דרך אחרת לשרוד את המציאות.

מה אתה יכול להרחיב על תפיסת החלל וכיצד היא משרתת את תפיסתך את המחזה?

המחזה "הדה גאבלר" מתרחש בתוך סלון של בית בורגני. היה לנו חשוב להפקיע את המחזה מהריאליזם שלו ולתת ביטוי לצד הנפשי של הדמות הראשית, הדה גאבלר. הסלון, לא רק כמקום ארכיטקטוני: שלושה קירות ודלת כי אם באמת להבין מה תפקיד הסלון, כיצד הוא משרת או לחילופין פועל נגד וכולא את הדמויות שבתוכו. לבסוף ויתרנו על הדלתות ועל הקירות הסובבים את הבית וחרנו ליצור שני חללים. החלל המרכזי, פנים הבית, סלון ביתם של יורגן והדה טסמן והחלל הסובב אותם, הוא היער. את הסלון

יצרנו כמרובע מוגבה התוחם את הסלון, מעין במה על במה וכמו כן בחרנו שלא להעמיס בפרטים בסלון וניסינו לשמור על כך, שמה שמופיע על הבמה, הם רק חלקי הריהוט ההכרחיים ביותר. מפני שמבחינתי החלל מייצג יותר זירה נפשית מאשר מקום התרחשות ריאליסטי. הכוונה בזירה נפשית היא שהדה נמצאת בתוך מעין זירת התגוששות, זירת אגרוף-תיבה שבה היא כלואה. זהו מעין דימוי למתחולל בנפשה, לריקנות אותה היא חשה. לכן, אין כמעט מקומות להתחבא או דברים להיאחז בהם.

גם ביער שסובב אותה, אליו כמעט אין היא יוצאת, רצינו ליצור תחושה של מעין חלל המייצג את הנפש, של התת מודע, אשר מאוכלס באנשים ובקולות הסובבים אותה, שדבריהם אינם מניחים לה וטורדים את מנוחתה, וכל זאת תוך הדגשת הריק.

ישנה הפשטה של הבמה מעקרונות הריאליזם, דהיינו ביטול הקירות החיצוניים וביטול הדלתות. עובדה זו סייעה לנו בכך שאין למעשה כניסות ויציאות מוגדרות, והדמויות שיוצאות מהזירה המרכזית, לא יוצאות כמעט מהבמה אלא מוסיפות להישאר בחלל התוחם, שהוא היער ולהגיב ולפעול בדרך ש"מדברת" עם ההתרחשות המרכזית. כשהם לעיתים צופים ומגיבים בצורה פעילה ולעיתים רק מתבוננים "כקהל" במתרחש. בכך רציתי לבדוק ולשחק עם המתח שנוצר בשני חללים אלו, כיצד ההתרחשות בשני מקומות שונים, מהדהים זה את זה ומעשירים את הפן הלא מילולי בהצגה.

הנקודה הנוספת היא, המהלך שניסינו ליצור, בו בתחילה ישנה תחושה שהדה, הנמצאת רוב ההצגה בחלל המרכזי, שולטת בדמויות ושהן פועלות על פי צרכיה ועל פי המניפולציות שלה ולקראת סוף המחזה ישנו היפוך, במהלכו הדמויות הסובבות אותה מתגלות בכוחן האמיתי, כדמויות לא מתפשרות, דבקות במטרתן, שולטות בהדה עצמה ואף בסוף המחזה "משתלטות" על החלל המרכזי וכמעט דוחקות בכך את הדה אל מחוץ לחלל הבית. האישה שעשתה הכל בכדי להשיג שליטה נותרת חסרת כוח ונשלטת.

ביימת את נורה לפני כשנתיים בתיאטרון באר שבע ועתה את "הדה גאבלר" שני מחזות, ברצף, של אותו מחזאי, מדוע?

הסיבה הפשוטה, היא ש"הדה גאבלר" ו"נורה" ("בית הבובות") הם מחזות מצוינים בעיניי ושמחתי מאוד כשניתנה לי ההזדמנות לעסוק בחומרים האלו.

העובדה שזה המחזה השני של איבסן שאני מביים בפרק זמן קצר יחסית קשורה לכך, שעוד מתקופת לימודי, כאשר אני מביים הצגה, אני מתאהב, כמעט תמיד, במחזאי ויש בי רצון להמשיך אתו את הדרך ולנסות להתמודד עם מחזות נוספים שלו. אני חושב שזה מה שקרה לי עם איבסן. התאהבתי באיבסן. בכתביה שלו, בדיוק שלו, בעומק, שלו בחוכמה שלו. ולכן כשבשיחותי המוקדמות עם אילן רונן המנהל האמנותי, עלתה האופציה לביים את "הדה גאבלר", הרגשתי שזה מאוד נכון להמשיך את הבדיקה שהתחלתי בהצגה "נורה". מניסיוני, אין לבמאי הרבה הזדמנויות כמו זו שניתנה לי. לרוב אתה עובר מתיאטרון לתיאטרון, מקבוצת שחקנים אחת לשנייה, ממחזאי למחזאי ולא תמיד אתה מצליח ליצור המשכיות לעבודה שלך ולכן שמחתי מאוד לעבוד על מחזה נוסף של אותו מחזאי, ולפתח את השפה שהתחלתי בה בעבודה הקודמת.

(ראיינה: שחר פנקס, דרמטורגית ההצגה)

מזמנו של איבסן ועד היום (1977), אפשר לומר שחוסר האהדה לדמותה של הדה גאבלר נאמר פה אחד. למילותיו של ברנארד שו: "...למרות שהיה לה דמיון ותיאבון אמיתי ליופי, אין לה מצפון. עם תחכום בשפע, אנרגיה ועניין בעצמה היא נותרת מרשעת וקנאית בהפגנתיות מול אושרם של אחרים, שטנית בסלידתה מדבר או איש שאינו אמנותי, ברינות כתגובה לפחד שלה עצמה". מילים חזקות הן אלו, אך אופייניות. מעבר לתיעובם את הדה, היו מבקרים מפרשים אותה כמקרה פסיכולוגי, כאישה משוגעת או נירוטית מינית. בהתחשב בפער שבין פעולתיה וצופיה, אל לנו להיות מופתעים מתגובות אלו. זוהי מאה של סוגיות חברתיות ומעמדיות, בדיוק מה שהדה אינה סובלת. מה גם שמעט מאוד פרופסורים מוכנים לעודד אישה ששורפת ספרים, וחשובים על אחת כמה וכמה.

אך האם זוהי דרכו של איבסן, בפשטות לעודד או לגנות את דמויותיו? לא במקרה של פר גינט או בראנד או רבקה ווסט או סולנס או בורקמן, אם לציין רק כמה. האם הדה שאנו פוגשים לעיתים בביקורות, היא הדה שעליה כתב איבסן רישומים אלו? "עם הדה, ישנה בתחתית שירה עמוקה". "יש משהו יפהפה בעבודה למען מטרה. אפילו אם זו מטרה שגויה". "לא אכפת לה מעניינים שברומו של עולם- גם לא רעיונות גדולים, אך מחופש אנושי גדול". רוחו של איבסן מתגלה כאשר כתב: "ההצגה צריכה לעסוק בדברים שקשה להשיג, ההשתוקקות אחר משהו שנוגד את הרגיל והממוצע, ונבלע לתוך המודעות". אם ניקח את הדה ברצינות נראה כי היא כלל לא כמו האישה ללא תכלית שקראו לה המבקרים. היא יוצרת ומגלמת את חזיון ה"חופש האנושי הגדול". מאוכזבת מהחיים הממוצעים והמתפשרים, היא בלהט מנסה להשתחרר מההווה שלה.

ראיה שכזו היא מן הזמן האחרון, ובזכות הפמיניזם, ונחקרה בספרו של ג'ון נורת'האם, "איבסן: חקירה ביקורתית" (1973). נורת'האם רואה כי הדה פונה למילים כמו "חופש", "כוח" ו"אומץ" פעמים רבות בהצגה. מילים אשר מגדירות את מאבקה העיקרי ליצור חיים שהם מעבר לממוצע. כששמים זאת כך, הדה היא דמות מורכבת הרבה יותר, כיוון שהמאבק לשפר את החיים הוא מאבק רב משמעי שמעסיק את כולנו. היא הוגה רצינית, שהופכת לשטוחה על-ידי קונפורמיסטיות חברתית. תפיסה זו של הדה לא נמנעת מלכלול את חלקיה הלא אהודים, אנו בכל זאת מדברים על אותה יצירה, אך כעת היא דמות מן המאה ה-20, שילוב של הירואיקה רומנטית ואנטי הירואיקה מודרנית, אצילית ומגוחכת כאחד. הדה היא דמות יוצאת מן הכלל של איבסן בכך שיצרה עניין כה רב באופן אחד אצ, ושומרת עליו באופן אחר עד עכשיו. העובדה הזאת שמה אותה במעמד מיוחד מאוד מבין דמויות דרמטיות. אכן, אחת ההנאות הגדולות ב"הדה גאבלר", בדומה לרוב מחזותיו המאוחרים של איבסן, היא המורכבות, האינטלקטואליות. צפייה או שיח על ההצגה, כפי שאמר המבקר הנרי ג'ימס, דומה לאימון נמרץ.

(מתוך *The Virtues of Hedda Gabler*, Educational Theatre Journal, 1977)

מחיר החופש במחזותיו של איבסן

ראיון עם פרופסור פרדי רוקם, לשעבר דיקן הפקולטה לאומנויות באוניברסיטת ת"א
פרופסור רוקם נולד בסטוקהולם, ובבגרותו למד ועסק בתיאטרון בסקנדינביה, בין השאר במחזותיו של איבסן

הדמויות האלו, גם היא יכולה אולי להסביר מדוע הרבה שחקניות רוצות לשחק במחזותיו ומתחברות לכתיבתו.

הקונפליקטים הפנימיים של נורה והדה- אלה הבסיס לכול, לכל מה שאנו רואים היום והם מהדהדים בקטן בכל סדרות הטלוויזיה ובקולנוע. הם מפורקים לגורמים, אבל נובעים מאותו מקור. איבסן מאוד מהדהד בסרטיו של אינגמר ברגמן למשל, בדמויות הנשים בסרטים שלו ובקונפליקטים שהן מקיימות. "פרידה", הסרט האיראני שזכה באוסקר לאחרונה, גם הוא עוסק בבסיסו בדילמה איבסנית טיפוסית קלאסית: להישאר במסגרת נישואין כובלת ולהישמע לצו החברה או לאזור אומץ ולפרוץ את המסגרת."

האם איבסן חווה עדינה או נטישה ע"י אישה שהדהדה בכתביו או שינתה את יחסו לנשים?

להבדיל מסטרינדברג, שניהל מערכות יחסים סוערות עם נשים והיה נשוי כמה פעמים, איבסן היה איש עם חיי משפחה די יציבים. בצעירותו אמנם הכניס להריון מישהי בבית המרקחת בו עבד והדבר אולי קיבל ביטוי בתור האישה הירוקה מ"פר גינט", שהרתה לפר וילדה לו סוג של שד. יש בה משהו דיאבולי, שטני, אבל אני לא בטוח שזה מעיד על החוויה האישית של איבסן. היו כמה סיפורים על כך שבזקנתו היה מוקסם מכמה בחורות צעירות וייתכן שניהל עם חלק מהן רומנים, אבל אין לכך עדויות חותכות. במחזות האחרונים שכתב- "אלוף הבונים" ו-"כשאנו המתים נתעורר", הגיבורים המבוגרים נשבים בקסמן של צעירות מסתוריות אבל זאת היצירה שלו, לא דווקא חיי.

(מתוך כתבתו של עמיר רנרט למגזין התיאטרון "מרתה יודעת", 2012)

מתי התחיל הרומן שלך עם איבסן?

"כבר בבית הספר היסודי בשבדיה, כשלמדנו את "בית בובות". בשבילי, לקרוא את איבסן היה כמו לדפדף באלבום תמונות של סבתא. להריח ולספוג את הדמויות האלה, אנשים מלפני שנים- שלושה דורות. אני חושב שזו אחת הסיבות לגדולתו של איבסן כמחזאי: היכולת לשרטט בצורה כל כך ייחודית את המשפחה הבורגנית, כך שזה נוגע בכל אחד מאתנו. הדרמה, מעצם קיומה, תמיד תחזור למשפחה הגרעינית ולקונפליקטים הקיומיים שהיא מכילה."

אתה יכול לנסות להגדיר למה הנשים האלו- הדה, נורה, גברת אלוינג- מצד אחד הן כל כך עצמתיות ופורצות דרך, ומצד שני כה שבריריות?

יש דואליות גדולה מאוד ביכולת של האישה בדרמה של איבסן להתמודד עם העולם הגברי הסובב אותה. אני חושב שמקור הכוח של הנשים האלו הוא היכולת שלהן להסתכל פנימה, לזהות את כל "הבאים" מסביבן ובתוכן, המקומות שמעכבים אותן מלצמוח ולממש את ייעודן, ולהשיר מבט אל אותם מקומות - אם זה הבעל ומוסד הנישואין שנכפה עליהן מסיבה זו או אחרת או הסביבה השמרנית והדתית המכבידה שהן כלואות בתוכה. אם הן מצליחות באמת להשתחרר, זו כבר שאלה אחרת, הרי הן חיות ופועלות בסביבה מסוימת, אבל העובדה שהן מצליחות להסיר את העכבות הפנימיות שלהן ובאמת להגיע למודעות אמיתית- זה מקור העוצמה שלהן לדעתי. אם ניקח לדוגמה את נורה "מבית בובות", היא עושה מעשה שלא נתפס לתקופה בה היא חיה: היא מפרקת את המשפחה ועוזבת את הבית והילדים כדי ללכת ולממש את עצמה בחיים, להתחיל מחדש. אז כן, היא הצליחה לפרוק את העול מעליה. אבל אצל "הדה גאבלר" הסוף לא היה כזה אופטימי. השחרור שלה עלה לה בהתאבדות. גם מעשה בלתי נתפס ומאוד חתרני, אבל השאלה היא האם היא באמת השיגה בכך את החופש לו ייחלה, האם המחיר לא היה כבד מדי.

מה סוד הקסם בדמויות האלה שמושך שחקניות מכל רחבי העולם עד היום?

נדמה שרבות מהן מחשיבות את התפקידים הללו לפסגת הקריירה האמנותית שלהן איבסן פיתח שפה תיאטרלית חדשה. שפה שהביאה עמה את בשורת הריאליזם בדרמה, את תפקיד הבמאי כישות עצמאית, המנווט את היצירה כולה, תפאורות מדייקות ונטורליסטיות ובעצם שילוב אורגני של כל האספקטים התיאטרוניים לכדי יחידה אחת. גם המשחק השתנה. מי שהשפיע על התיאוריות המהפכניות של סטניסלבסקי היה איבסן, לא צ'כוב, שהופיע אחר כך. כל השינויים האלה גרמו להתרגשות ורעננות עצומה בתיאטרון האירופאי, ועם השנים השאיפה לגלם את הנשים המיתולוגיות הללו הייתה לנחלת השחקניות הגדולות. משהו מזה נשמר עד היום במסורת של התיאטרון.

אני חושב שאיבסן גם פיצח במחזות הריאליסטיים שלו, איזה קוד התנהגותי אנושי קמאי: כשנורה והדה וגברת אלוינג בוחנות את חייהן, הן מבטיחות אחורה אל העבר שלהן, מתבוננות בו מחדש. החזרה הזו לילדות, לבסיס, הלכה ותפסה לה אחיזה בתחילת המאה העשרים בתרבות האירופאית בתורת הפסיכואנליזה של זיגמונד פרויד. אני חושב שפרויד הושפע רבות מאיבסן. ההבנה האינטואיטיבית הזו של הטבע האנושי שאיבסן הפגין כשכתב את

**תיאטרון הקאמרי,
1966**

תרגום דן מירון
בימוי ליאונרד שך
בתפקיד הדה גאבלר חנה מירון
בתפקיד יורגן טסמן אברהם מור
בתפקיד עלמה יוליאנה טסמן מרים ברשנטיין כהן
בתפקיד הגברת אלבסטאד רחל ויינר
בתפקיד השופט בראק אורי לוי
בתפקיד איילרט לובורג גדעון שמר

**תיאטרון במה,
1973, 73**

בימוי ותרגום עדנה שביט
בתפקיד הדה גאבלר אורנה פורת
בתפקיד יורגן טסמן גדעון שמר
בתפקיד יוליאנה טסמן מרים ברנשטיין כהן
בתפקיד הגברת אלבסטאד שושנה רביד
בתפקיד השופט בראק מוסקו אלקלעי
בתפקיד איילרט לובורג אלכס פלג

**התיאטרון העירוני חיפה,
1994**

תרגום רבקה משלוח
בימוי עודד קוטלר
בתפקיד הדה גאבלר לימור גולדשטיין
בתפקיד יורגן טסמן מכרם כורי
בתפקיד יוליאנה טסמן רינה רוזנבאום
בתפקיד הגברת אלבסטאד ענת פדרשניידר
בתפקיד השופט בראק אמנון מסקין
בתפקיד איילרט לובורג מוחמד בכרי

**תיאטרון הבימה,
1994**

תרגום גד קינר
בימוי רינה ירושלמי
בתפקיד הדה גאבלר אודליה סגל
בתפקיד יורגן טסמן עופר זוהר
בתפקיד עלמה יוליאנה טסמן רות גלר
בתפקיד גברת אלבסטאד ליליאן ברטו
בתפקיד השופט בראק דב רייזר
בתפקיד איילרט לובורג שרון אלכסנדר

**תיאטרון הספרייה רמת גן,
2005**

תרגום גד קינר
בימוי ארתור קוגן
בתפקיד הדה גאבלר ענת זמשייגמן
בתפקיד יורגן טסמן רודיה קוזלובסקי
בתפקיד יוליאנה טסמן דליה פרידלנד
בתפקיד הגברת אלבסטאד אנה דוברוביצקי
בתפקיד השופט בראק דודו ניב
בתפקיד איילרט לובורג אורי רביץ

יהודית אהרון < עיצוב תפאורה

בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל-אביב וביה"ס לאמנות בוילנה. זוכה פרס על שם ארנון אדר 2007. בין עבודותיה: עיצוב תלבושות להצגות: "הרצל", "הדיבוק", "הטייפ האחרון של קראפ", "שלוש אחיות" - אנסמבל עיתים/ תיאטרון הקאמרי, "בעל למופת", "נתן החכם", "מאה" - תיאטרון הקאמרי, "גן הדובדבנים", "אהובת הדרקון", "חוקר פרטי" - תיאטרון החאן, "נורה", "למה לא באת לפני המלחמה" - תיאטרון באר שבע, "בין לילה ובין שחר" - תיאטרון גשר, "דוכסית של אמלפי" - תיאטרון חיפה, "סיבת המוות", "טניה עולה חדשה" - תיאטרון בית לסיין. עיצוב תפאורה להצגות: "קן הקוקיה" ו"הכל אודות חווה" - תיאטרון באר שבע. עיצוב תפאורה ותלבושות להצגות: "חורף מתחת לשולחן", "הפארסות של צ'כוב", "העשירייה הקאמרית", "דולי סיטי" - תיאטרון הקאמרי.

אנה כרושצ'ובה, עיצוב תלבושות

בוגרת "אקדמיה לתיאטרון, קולנוע וטלוויזיה ע"ש צ'רקסוב" בסנט - פטרבורג, רוסיה. עלתה לישראל ב-1991. בשנות 1995, 1997 זכתה בפרסי אקדמיה של התיאטרון הישראלי עבור עיצוב תלבושות. עוסקת גם בציור ואמנות פלסטית. מרצה באקדמיה "בצלאל". בין עבודותיה: בתיאטרון גשר: "טרטיף", "כפר", "עיר". בתיאטרון הבימה: "בוסתן ספרדי", "מדיאה". בלהקת המחול הקיבוצית: "על פי תהום". באופרה הישראלית החדשה: "אותלו". בתיאטרון הקאמרי: "מיתוס", "המלך ליר".

אלדד לידור < מוסיקה

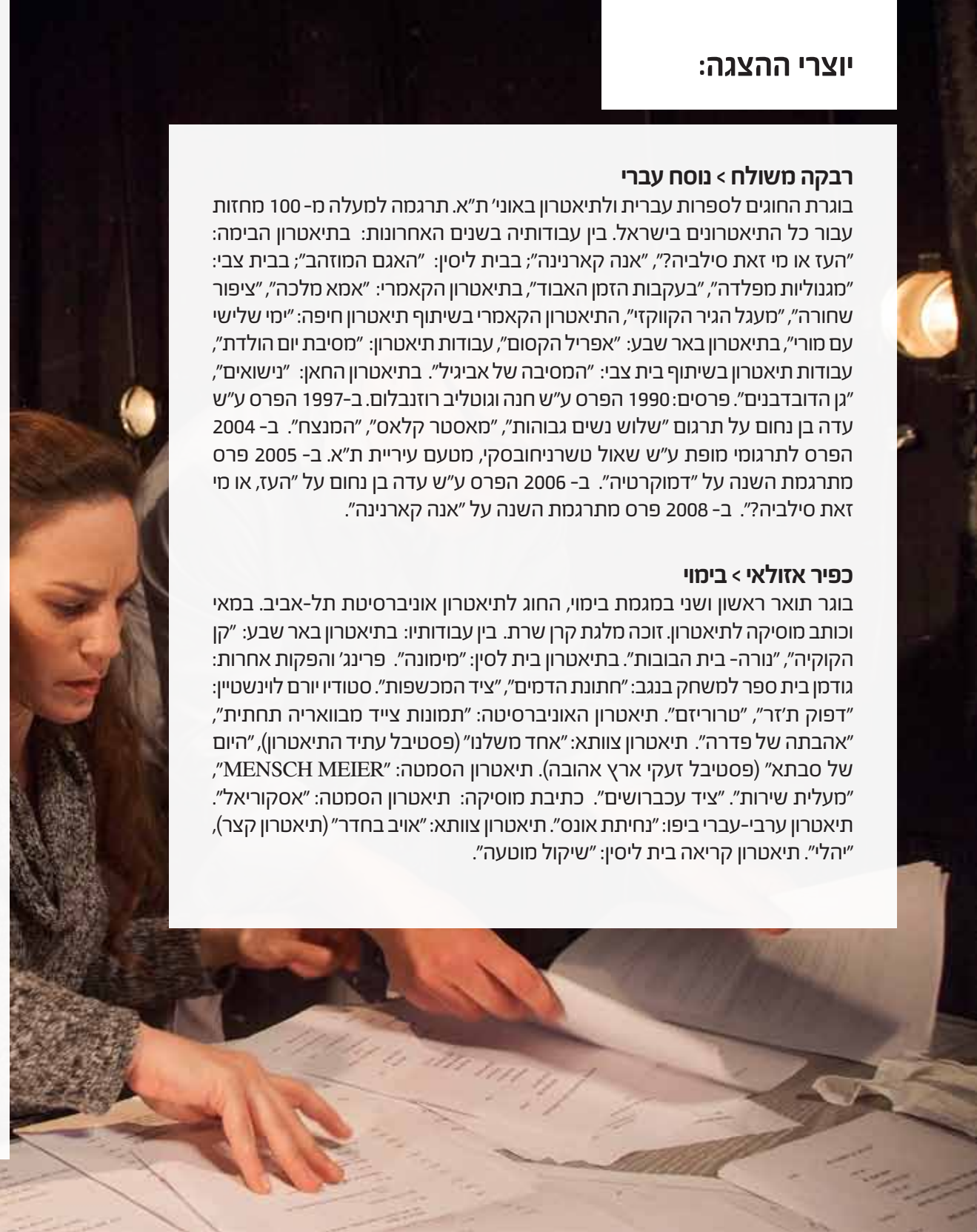
כותב ומעצב מוסיקה להצגות, לסרטים, לפרסומות, לרדיו, ולמולטימדיה. בין עבודותיו בתיאטרון: בתיאטרון הבימה: "רכוש נטוש", "סונטת סתיו", "מועדון האלמנות העליזות", "אוסקר ודודה רוזה", "קפואים", "אבנים בכיסים", "הכיסאות", "נשיקת אשת העכביש", "מראה מעל הגשר", "בחורים טובים", "הבחורים בדלת ממול", "אמדאוס", "מחול המוות", "אלוף הבונים", "מלכת היופי של לינאן בתיאטרון סטארי פולין": "הצילו". בתיאטרון בית לסיין: "נערי ההיסטוריה", "מקווה", "פילומנה", "פלדה", "מירלה אפרת", "מכתב לנעה", "פופקורן", "ערפל", "שבעה", "כחול בוער", "אחד משלנו", "הזוג המוזר", "חשמלית ושמה תשוקה", "פילומנה", "גג שקוף", "ביאנקה", "סילביה", "מי מפחד מוירגיניה וולף". בתיאטרון החאן: "מידה כנגד מידה", "האם הטובה", בתיאטרון באר שבע: "ילד משלי", "ביבר הזכוכית", "רק בימי ראשון", "באופן יחסי", "M בטרפליי", "אם הבית", "זינגר", "המתחזה", "אשת האופה", "הרציף המערבי". בתיאטרון הקאמרי: "הבדלה", "מי מפחד מוירגיניה וולף", "מותו של סוכן", "ביבר הזכוכית", "מילאנו", "אישה בעל בית", "דמוקרטיה", "המלביש", "קופנהגן", "המנצח", "סוגרים את הלילה", "יחסים מסוכנים", "להרוג את הזמן". בתיאטרון חיפה: "הדוכסית מאמלפי", "השתיקה", "הילד מאחורי העיניים", "ישראל 10 פוינטס", "שיחות עם אבי".

רבקה משולח < נוסח עברי

בוגרת החוגים לספרות עברית ולתיאטרון באוני' ת"א. תרגמה למעלה מ-100 מחזות עבור כל התיאטרונים בישראל. בין עבודותיה בשנים האחרונות: בתיאטרון הבימה: "העז או מי זאת סילביה?", "אנה קארנינה"; בבית לסיין: "האגם המוזהב"; בבית צבי: "מגנוליות מפלדה", "בעקבות הזמן האבוד", בתיאטרון הקאמרי: "אמא מלכה", "ציפור שחורה", "מעגל הגיר הקווקזי", התיאטרון הקאמרי בשיתוף תיאטרון חיפה: "מי שלישי עם מורי", בתיאטרון באר שבע: "אפריל הקסום", עבודות תיאטרון: "מסיבת יום הולדת", עבודות תיאטרון בשיתוף בית צבי: "המסיבה של אביגיל". בתיאטרון החאן: "נישואים", "גן הדובדבנים". פרסים: 1990 הפרס ע"ש חנה וגוטליב רוזנבלום. ב-1997 הפרס ע"ש עדה בן נחום על תרגום "שלוש נשים גבוהות", "מאסטר קלאס", "המנצח". ב-2004 הפרס לתרגומי מופת ע"ש שאול טשרניחובסקי, מטעם עיריית ת"א. ב-2005 פרס מתרגמת השנה על "דמוקרטיה". ב-2006 הפרס ע"ש עדה בן נחום על "העז, או מי זאת סילביה?". ב-2008 פרס מתרגמת השנה על "אנה קארנינה".

כפיר אזולאי < בימוי

בוגר תואר ראשון ושני במגמת בימוי, החוג לתיאטרון אוניברסיטת תל-אביב. במאי וכותב מוסיקה לתיאטרון. זוכה מלגת קרן שרת. בין עבודותיו: בתיאטרון באר שבע: "קן הקוקיה", "נורה - בית הבובות". בתיאטרון בית לסיין: "מימונה". פרינג' והפקות אחרות: גודמן בית ספר למשחק בנגב: "חתונת הדמים", "צייד המכשפות". סטודיו יורם לוינשטיין: "דפוק ת'זר", "טרורזם". תיאטרון האוניברסיטה: "תמונות צייד מבואריה תחתית", "אהבתה של פדרה". תיאטרון צוותא: "אחד משלנו" (פסטיבל עתיד התיאטרון), "היום של סבתא" (פסטיבל זעקי ארץ אהובה). תיאטרון הסמטה: "MENSCH MEIER", "מעלית שירות". "צייד עכברושים". כתיבת מוסיקה: תיאטרון הסמטה: "אסקוריאיל". תיאטרון ערבי-עברי ביפו: "נחיתת אונס". תיאטרון צוותא: "איוב בחדר" (תיאטרון קצר), "יהלי". תיאטרון קריאה בית לסיין: "שיקול מוטעה".

בתיאטרון לילדים ולנוער: "מסך הברזל", "פילים לא רוקדים בלט", "השיר שבלב", "אורי", "צבע הפנינה", "שרה גיבורת נילי", "הפיצוץ ברחוב אהלן", "עושה הנפלאות", "שיטת חנה'לה". בתיאטרונטו: "שעת הנעילה". במדייטק: "קרשינדו", "צבע הפנינה", סמינר הקיבוצים: "הדוד הנק", "שוליים קשים", "כיתת יורים". בית צבי: "מישהו לרוץ איתו". עכו 2007 "טרנקילה". הוציא את הדיסקים: "יש לי סבתא הכי טובה", "כניסות וציאות". "המוזיקה", מוזיקה מתוך הצגות תיאטרון הבימה. "מתקרב". ב- 2001 זכה בפרס מרגלית על המוסיקה להצגה "נשיקת אשת העכביש".

שחר פנקס, דרמטורגיה

מחזאית ודרמטורגית. בוגרת תואר שני בבימוי, הפקולטה לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה כמחזאית: "תזוזה" - כתיבה ובימוי (תיאטרון האוניברסיטה), "איש לכת" כתיבה ובימוי משותף עם שיר גולדברג ומשה פרלשטיין (פסטיבל עכו), "פרסאוס ומדוזה" (המשכן לאמנויות חיפה), "בשר- גבירותי ורבותי" (אנסמבל הרצליה), "אבא שלי לא ציפור" (פסטיבל ישראל), "תהילה" עפ"י ש"י עגנון (תיאטרון החאן), "אדם לא מת סתם" עפ"י סיפורי דבורה בארון.

בין עבודותיה בבימוי בתיאטרון האוניברסיטה: "לילה מאלף, נשי טרכיס", "מיטות", "ארשטיקנד" (במתכונת עצמאית באוניברסיטת תל-אביב), "נגמר" בימוי וכתיבה. בין עבודותיה כדרמטורגית: "פסטיבל צו קריאה" למחזאות מקורית, (תיאטרון צוותא), "אם יש גן עדן" מאת דפנה אנגל(תיאטרון הבימה), "ארץ חדשה" (כתיבה עם שי פיטובסקי, קבוצת צעירי הבימה), "אורסטס ואלקטרה משפט רצח" (התיאטרון הלאומי קפריסין), "שרי המלחמה" מאת שי גולדשטיין, "הסוחר מוונציה", לא אשנא" מאת שי פיטובסקי עפ"י ספרו של דר' איזלדין אבו אלעייש..

עדי שמרוני, עיצוב תאורה

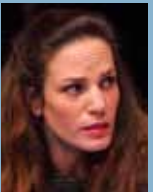
בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב והאקדמיה "Mountview" בלונדון (התמחות בעיצוב תאורה). עיצבה תאורה להצגות, הופעות מחול ומופעי מוזיקה בארץ ובחול. בין עבודותיה: בתיאטרון הבימה: "לעוף ולרקוד", "גיבורים". בתיאטרון בית ליסין: "שיינדלה", "הקוסם מארץ עוץ", "מימונה", "אחרון ימיה", "ילדת הפעמון", "הפרדס". בתיאטרון באר שבע: "משיח", "הרוזן ממונטה כריסטו", "פיאף", "המשרד", "קן הקוקיה", "שחק אותה סם" "הרבה רעש על לא כלום", "למה לא באת לפני המלחמה?" "גלילאו". בתיאטרון הצפון: "עופרה - דרמה מוזיקלית". בתיאטרון חיפה: "הדודה של מנש", "מחיר הכבוד" (בשיתוף עם חני ורדי). בתיאטרון אורנה פורת: "ארץ קליק". במדייטק: "עץ הדומים תפוס", "סוד הגן הנעלם". בתיאטרון הספרייה: "תום סויר", "אריודרצ' רומא", "עד התביעה", "ג'ייקל והייד", "היפה והחיה". "גוונים במחול 2011" - תוכניות ג'וד'.

אלון אופיר
< עו"ד בראק

שירת בלהקת פיקוד מרכז. בוגר "בית צבי", 1991. במהלך לימודיו זכה במלגות ע"ש שרגא פרידמן, פאני לוביץ, שמעון בר, עדנה פלדל. שיחק במגוון תפקידים בכל התיאטרונים במשך עשרים שנה. בשנת 1998 זכה בפרס התיאטרון על תפקידו בהצגת "המורדים". בין עבודותיו כבימאי: בתיאטרון הבימה: "החותנת", "שעה יפה ליוגה", "שרים 90"; "לרקוד ולעוף", "החולה ההודי", "אם הבית". בתיאטרון הקאמרי: "מר גרין" (הצגת השנה 2001), "פרק ב'", "אסיר בלב העיר", "קייזר". בתיאטרון חיפה: "בנות עובדות"; בתיאטרון גשר: "שיחות לילה"; בתיאטרון בית ליסין: "ריקוד בששה שיעורים", "החדר הכחול", "אהבה ממבט שלישי", "החולה ההודי"; בתיאטרון באר-שבע: "לא כולל שינה"; בתיאטרון הצפון: "עפרה"; בתיאטרון לילדים ולנוער: "חסמבה"; "מופע הבידור של רותם וענת". שיחק וביים: בתיאטרון הספרייה: "הרפתקה בקרקס", במדייטק: "אמא אמרה לי דני", בתיאטרון בית ליסין: "שרים שהוצאו מהקשרם"; בתיאטרון חיפה: "פיגמליון". זוכה פרס שחקן משנה 2009 על תפקידו ב"הרוזן ממונטה כריסטו" בתיאטרון באר שבע. לאחרונה בתיאטרון הבימה: אנטוניו ב"סוחר מוונציה" רדיו וטלוויזיה: "החברים של שוש", "טיפול נמרץ", "ללכת עד הסוף-האודישן הגדול", שימש כזמר קבוע ב"לילה ח"י" וכעורך מוסיקלי 88FM. מדובב סרטי וולט דיסני: "הגיבן מנוטרדאם" (קוואזימודו), "אלאדין" (אלאדין), "מלך האריות" (סימבה), "פוקהונסט" (תומס). בקולנוע: "איים אבודים".

רקי בליך
< תיאה

בוגרת סמינר הקיבוצים, 2002. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "האב" (ברטה), "הנאהבים והנעימים" (אסתר), "תשמ"ד" (עלמה), "חתונה מושלמת" (רייצל), "החגיגה" (מטה), "משוגעת" (טומי), "דור שלישי", "ארוחה עם אידיוט" (מרלו), "מונוגומיה" (מיה). בתיאטרון הרצליה: "שעות פיקאסו" (מארי-תרז); בצוותא: "סוג'וד" (ריקי), "בא-לגן"; בתיאטרון הקיבוץ: "אני כריסטיאן פ"; בתיאטרון חיפה: "תופרים" (אבי), בתיאטרון תמונע: "קשר דם" (נערה) ;חי נישואים (לוטי), "קאסדה". בקולנוע ובטלוויזיה: "עץ הדומים תפוס", "דמינות", "הבן שלי", "בכורה", "אסתי המכוערת", "אפידורל", "קצרים", "לא הבטחתי לך", "אחת אפס אפס", "תפרים", "ריח פועלים".

רותי לנדא
< דודה יולה

בוגרת "בית צבי" 1985. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "הבחורים בדלת ממול" (שילה), "בוסתן ספרדי" (לונה), "קן הקוקיה" (האחות פליו), "מניין נשים" (אטה), "הנאהבים והנעימים", "8 נשים", "חתונה מושלמת" (דפני), "אנה קארנינה" (הנסיכה בטסי), "שעה יפה ליוגה" (בלהה), "החותנת" (גילה), "השוטר אזולאי" (בטי), "ביקור הגברת הזקנה" (אשתו של איל), "רעל ותחרה" (מרתה). בתיאטרון לילדים ולנוער: "העד". בפסטיבל עכו: "בצחוק ודמע", "נפט". בתיאטרון הספרייה: "כאילו בחלום". בתאטרון ב"ש: "המלאך הכחול". בתיאטרון לילדים ולנוער: "פצפונת ואנטון". בקולנוע ובטלוויזיה: בסרט "ולקחת לך אישה". ובסדרת הטלוויזיה "חלומות נעורים", "משפחת עזאני".

אמנון וולף
< יורגן טסמן

בוגר הסטודיו למשחק "ניסן נתיב", תל אביב. בתיאטרון גשר: "כפר", "עיר", "שלוש אחיות", "אוכלים", "הנהר", "ם", "חלום ליל קיץ", "הלילה ה-12", "לילות לבנים", "איש הכריות", "טרטיף". בתיאטרון הבימה: "ארוחה עם אידיוט" (זוסט), "מונוגומיה" (אדם), "מלכת היופי של לינאן" (פאטו), "רעל ותחרה" (טדי ברוסטר). הצגות ילדים: תיאטרון מופע ותיאטרון הנפש: "שכנים" (זוכת פרס פסטיבל להצגות ילדים, חיפה 2012), "לב של מלך" (מדייטק), "הנסיך ככה" (ת' ארנה פורת). בטלוויזיה: "בני ילד רע", "הוא והיא", "המכון", "מיי פירסט סוני", "101", "כנפיים", "קין", "טירונות" "הפוך" "פאזל" "שמש", "מסכים", "תמיד אותו חלום", "עספור", "המשרד", "המגיפה". בקולנוע: "עץ לימון", "גיהאד דלפין", "no exit", "ההסדר", "החברים של יאנה", "כרטיק של אהבה". זכה בפרסים: שחקן מצטיין בפסטיבל עכו, 1997 על תפקידו ב"סטפן", שחקן מבטיח ב'פרס התיאטרון 1997 על תפקידו ב"עיר".

הילה פלדמן
< הדה גאבלר

בוגרת סמינר הקיבוצים 2004. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "המדריך לחיים הטובים", "חודש בכפר" (ורה אלכסנדרובנה), "מלחמה" (בנינה), "רכוש נטוש" (אלינור), "אנטיגונה" (איסמנה), "החגיגה" (פיא), "משוגעת" (איה), "השחף" (מאשה), "מסילה לדמשק" (ניני), "אלוף הבונים" (הילדה ואנגל), "הסוחר מוונציה" (פורציה), "כי בנו בחרת" (שירה). בקולנוע: "היום השלישי" (לורן), "למלא את החלל" (פרידה). בטלוויזיה: "דבר על מקום הימצאם", "להשתחרר מוסז" (נגה) "חלומות נעורים" (רונה), "שאול", "משמורת" (בת שבע), "הילד של דיאנה" (דיאנה), "גירושים נפלאים". זוכת פרס הבימה ל"שחקנית מבטיחה", 2005, זוכת פרס השחקנית הטובה בפסטיבל הקולנוע בירושלים על תפקידה בסרט "וביום השלישי".

יוסף סווייד
< איילרט לווברג

בוגר החוג לתיאטרון של אוניברסיטת תל אביב. בין תפקידי: בתיאטרון הבימה: "חברון" (בשיתוף ת' הקאמרי), "דור שלישי" (בשיתוף ת' השאובינה, ברליון), "מסילה לדמשק", "אם יש ען ג'ון", "הסוחר מוונציה" (בסניו). בתיאטרון הקאמרי: "פלונטר". באנסמבל עתי"ם: "מיתוס" (אורסטס). באנסמבל רות קנר: "אצל הים", "גילוי אליהו". בתיאטרון הערבי-עברי, יפו: "רעולים" (חאלד), "דרקון", "סמטת הכיסאות הלבנים" (מילאד, זוכת פסטיבל עכו 96), "אח אח בום טראק". בתיאטרון תמונע: "ג'ודי יקירתי" (נורמה ג'ין). בתיאטרון הספרייה: "היום ה-24". פסטיבל עכו 2003: "הדרך לעין חרוד", "השעה שלא ידענו דבר על זה" (הפקה בינלאומית). במחול: "חפים", "האדון" (עם תמר בורר). בקולנוע ובטלוויזיה: "הבועה" (אשרף), "מכתוב" (עאטף), "ללכת על המים" (רפיק), "אגורה" (ספרד), "רחוב סומסום" (מחבוב), "האלופה" (גילאל), "טלנובלה בע"מ" (רמי), "גרוסמן הגדול" (סמי), "על קצות האצבעות", "2.3 בשבוע", "עספור", "החטופים 2", "הומלנד", "אינשאללה".

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרויקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהוויה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בנוף - המשכן החדש של התיאטרון, וגם בנפש - טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה, התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אומנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח דיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: ציפי רובין
חברי הנהלה: ארליך גל, הראל אורה, חיימוביץ רונית, חפץ סיגליה, לנדאו ליאורה, סביר רינת, רביד נאוה
גזברית כבוד: עו"ד רוזנברג רבקה
מזכ"ל: כהן פולין

ידידים: אבן עזרא יעקב, אבידן בריר ברוריה ודר' אברהם בריר, אדלר רונית וראובן, אהובי יגאל, אור מיכאלה ותיאודור, אחיטוב אורימבסקי ארזה, אפרת צבי ודורות, אונגר יעל ורמי, איזקסון אירית, אילין שרה, איתן פולט, אראל אלוף שרה, אלאלוף אלינה וג'קי, אלון אידה ושמעון, אלחנני איטה, אלקון עיידת, אנג'ל אודי וענת, אפרת אורית ודוד, אקרשטיין טפפה וג'ורא, ארליך גל ומישל, ארליך מירה וג'ורא, ארקין דוריס ומורי, בארינבוים צביקה ונטלי, בכרך יעקבי אסתר. בלנש קיי, בלומנטל נעמי, בנק הפועלים, בנק טפחות, בהר יוסי ועירית, בר ריבה וצבי, בר שלמה, ברק אהרון ואליקה, ברניצקי קוני ודן, ברק נאוה, גבריאל עדנה וארנן, גבאי נרדה ועזרא, גולדנברג אורה, גולדנברג תמי רוני, גור אלן, גורביץ מוניק ומנחם, גורביץ אריאלה וגרשון, גיגר מיכה ושרה, גלר אתי ואהוד, גרוס צביה ויוסי, גרינברג יפית ודר' בני ארד, גרנות נעמי ויוסי, דואק אבלין, דנקנר אורלי ונוחי, החברה לישראל, הורביץ דליה, הרש תמי, דר' אביקס ואורה הראל, וילנר חגית, עו"ד יוסי זאב, זמיר רינה ויצחק, זרניצקי אורה ויוסי, חיימוביץ רונית, חכמי קנפך ניצה, חכמי יוסף דוד, חפץ סיגליה וצבי, חנן אריה ופסיה, טימורקין יהודית ואבי, טייק עירוניה, טלר גדעון, טייק יהודית ודר' הנרי, ים שחור נעמי ומנחם, ינאי שלמה ואהובה, יונס אלי וחנה, יפו עליזה, ירון ג'ורא וצילה, כהן אלי ואיילה, כהן פיני ופנינית, כרמל שוש, לוי גיטה, לוינת רחל, ליאון אמנון ומלכה, ליבאי דוד, לנגר איריס, לנדאו מרינה ואילן בן זאב, לנדאו ליאורה ואלי, לנדסברג ברונן, לנדסברג דיטי ואלכס, לסט רותי וגבי, מאור גליה ויהושע, מטלון מוריאל וענת, מיתר עפרה ואלי אפשטיין, מלמד אלדרד ודליה, מנדלסון יוסי וחנה, נאמן אייבי ודליה, נמרודי עופר רותי, נתנאל ענגי ועוזי, סביר רינת, סגול טובה וסמי, פרופ' סוארי יצחק ועדיה, סמית רלי, סלע יהודית, סדן שמחה, עופר עידן ובתיה, עזריאלי דנה ודני חכים, עזריאלנט איה, פדרמן ליאורה ומיכאל, פורר מיכל, פישמן טובה ואליעזר, פלדמן איה וזאב, פלטק שרה ואבנר, פרופר אתי וגד, פרופ' פרשקר יוסף ודליה, צ'רניאל עפרה, קונדה אפרים וציפי, קריב נילי, קוריצקי נירה, קז נילי וישראל, קצין יהודית רוני, קרן מיקה רוני, רב חן רפי, רב-הון יעל, רבינוביץ רונית, רביד נאוה ואברהם, רהב רני והילה, רובין ציפי ופנחס, רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר, רוזנברג מילו ורחל, רוזנברג ריקי, רוטר גבריאל ואסתר, ריס איטה, רפפורט עירית, שוסטר דליה, שחר אוה, שטראוס בן דרור רעיה, שימחאי סמדר, שלום שי, שלגי ספי ובת שבע, שפיגלר רותי, שקד שושנה וישעיהו, שקד חיה, רות לבהר שרון, שריזלי דניאלה ודני, שרף רותי ואהרון, תאומים מושיק ועירית, תשובה יצחק וחיה.

מזכ"ל: אודליה פרידמן | **מנהל אמנותי:** אילן רונן | **סמנכ"ל:** בני צרפתי
מועצת הנאמנים של התיאטרון | יו"ר: **דוד בועז**
 פרופ' מירה זכאי | יוכי דביר | אדריאן הרשקוביץ | דוד סיני | עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: **יוחנן צננן** | **סגנית יו"ר:** **נורית דאבוש**
 אסתי אפלבוים פולני | אמנון דיק | אורלי מלסה | שאול משעל | בן עמי עינב | יוסי שחק | אלעזר שטרן

תפעול קול: אוהד ורסנו, אסאה דולגוב, יאשה ניקולשין, שלומי גילר, מורן דוידיאן, דפנה ביאליסטוק, שי זר, איציק נחמיאס
מנהלת מחלקת אביזרים: טלי זליגמן-שטוקהמר
מחלקת אביזרים: ויטלי רוזנפנט
מעצבת ומנהלת מחלקת פיאנות: אסנת שניא
פיאניות: עירית אבידן, ליאת אמיר, נדיה סמורגן, אוה אוסנה, עינב וינשטיין-קרן
מנהלת מתפרה: ילנה קלר'ך
תפירה: ואדים לוין, לודמילה קוזלוב
מנהל מחלקת תאורה: מאיר אלון
מחלקת תאורה: יורק אורושוש, ראובן יצחק, רונן צור, אורי פולאצ'ק, אבי פקלר, חזי שלמה, יעקב שפיצברג, משה שיכמן, איתן מימיה, שלומי שטרית, מרק לוי, ליאור לוין
מנהל מחלקת במה: נתן לייבוביץ
מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי בלילתי, בוריס בריק, יוסי ברכה, מיכאל גיבנט, משה דוד, רוני ואחטון, טל זוהר, אורן חזידה, יצחק חיים, דרור מנדלסון, איתן סיביליה, יבגני סולוס, גיא פיילר, יוסף פרג', יוסי דבת, יעקב קדישמן, מיכאל רוקובסקי
מנהלת תפעול אבזרים ותלבושות: חנה נחמד
מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:
 ג'טה מילר, אברהם פפן, אביטל פלג, ויטלי רוזנפנט, רונית מאק, לירון מינקין, עינב מורים, מיכל רואף, מינה בן לולו
הנהלת החשבונות:
מנהלת החשבונות ראשית: שרה שדה
אחריות מחלקת כספים: אורית מושיקוביץ
מח' כספים: תקוה גנפי, שרית דניאל, קרן קורקוס

השחקנים הוותיקים: יהודה אפרוני, ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, רולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אתל קובינסקה, אלכס פלג
מנהלת לשכת מזכ"ל: רונית עוזיאל
מזכירת מחלקת אמנותית: ענבל יונה לוי
מנהלת כח-אדם: שוש בן-דוד
פקידת כח-אדם: עדי ארזי
מנהלה - אחזקה:
חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
מרכזיה: אסנת אורן, טלי דובינסקי, יעלה סגל
מנהל רכש וסדרנים: יניב איתן
ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי ידיל
סדרן אחראי: נתי חכים, יאיר טלמור, יואב אמיר, בועז גולדשטיין
מנהל כספים: יוסי מורחזנסקי
מחלקת שיווק ומכירות:
מנהל שיווק: יגאל הרטל
עוזרת למנהל השיווק: ענת נתן
מנהלת מחלקת חינוכית: אפרת לוי
מכירות מחלקת חינוכית: רנית ברטלר
מנהל מחלקת שיווק מגזר עסקי: איתן אדר
פרויקטים ומכירה לקבוצות: סיגל סויד, קארין סוסייה, ליאת דקל, שרונה זבלדובסקי, שרון סער
מנהל מחלקת שרות לקוחות ומנויים: אילן וולשטיין
מנהלות משמרת: לוי שני, חסן יפעת
קופאים: מורג רענן, פרידמן רונית, לוי אחינועם, מצלאוו אתי, נוי רייטנברג
מנהלת מחלקת הפקות: רוזיטל שקורי
מנהלי הצגות: אבי גז, כרמית חלק, חגית נמרודי, יעל פורת, דנה פלסר, דקלה פרבר, דבורי ריס, אורית עזריאל, דנה כץ-נעמן, כנרת צור, ליאור אלמגור, ליאת בן שושן
מנהל בניין הבימה: חיים אמיואל
מנהל ייצור: מושיק יוסיפוב
נגר: רוני סלם
מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור
סגן מנהל: ליאוניד פרל

במאי בית וחבר הנהלה אמנותית: חנן שניר
מנהלת מחלקת אמנותית: רות טון-מנדלסון
מנהל פרויקטים מיוחדים: גדי בר עוז
מנהלת פרוסום ויחסי ציבור: אסנת חן
שחקני התיאטרון: אורי אברהמי, גיא אדלר, נירית אהרני-שויצר, דוד אהרליך, טלי אורן, אלון אופיר, דורון אורן, איימוס איינן, אור אילן, ג'ורג' אסקנדר, אניטל אלבכר, נצר אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, גרמי אלפסי, עידן אלטרמן, יפית אסולין, ליאת אקטע, עדי ארד, נעמה ארמון, דפנה ארמוני, אורי בדר, עמוס בוארון, דיוויד בילוקה, ריקי בליך, שמיל בן-ארי, אורי בנאי, שלומי בן עטר, תמר בן עמי, שלמה בר שביט, שמחה ברביר, ליליאן ברטנו, עידו ברטל, יהורם גאון, דית גביש, מעה גודל, ענת גוטמן, גלית גיאת, לאה גלפשטיין, תומר גלחן, אילנית גרשון, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דטנר, ארז דריגס, אורי הוכמן, צחי הלוי, יניב הלפגוט, חוברט הניג, מרב הררי, אמנון וולף, אתי וקנין, גיא זז-אריץ, ניר זליחובסקי, סייג חזמה-פריצקר, לירז חממי, דרור טפליצקי, עידית טפרסון, אושרי כהן, איציק כהן, יעקב כהן, שמואל כהן, שמעון כהן, מיכאל כורש, צחי כרמונה, לירון יואלי, אלי יצפאן, לילך כספי, לירון לוי, אמיר לוי, אילן לייבוביץ, רותי לנדאו, דני לשמן, אברהם מור, אדיר מור, אבינעם מור חיים, הראל מוראד, מוני מושונוב, יגאל מזרחי, רוי מילר, רינת מטטוב, אביטל מטרי, אלון ניסן, לאני נופי, אורית נחמיאס, נדב ניר, דניאל סבג, יובל סגל, שחף סגל, יוסף סוויד, גאסן עבאס, שאול עזר, דורון עמית, גבי עמרמי, חוברט פולק, חבי פורת-שוכל, לבנה פינקלשטיין, אסנת פישמן, איתי פלג, מיקי פלד, הילה פלדמן, ורד פלדמן, מני פלורנטינו, יערה פלוצ'גי, אלימר פלקסמן, רונה פרמזנקו, אלי פרי, ערן פרץ, יעל צפריה, פיני קדרון, נדיה קוצ'ר, אבי קושניר, יוחם קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, דניאל קיינמבסקי, ליא קניג, טטיאנה קגליס-אולייר, גיל קפטן, ראודה, אלעד רביב, נתן רביץ, ארז רגב, עופר רגיר, אייל רדושיצקי, טלי רובין, אילת רובינסון, אורנה רוטנברג, שחר רז, דב רייזר, הדר רצון-רוחם, פולי רשף, אסף שגב, סנדרה שדה, יגאל שדה, נגה שחר, ניר שיבר, עפר שכטר, יובל שלומוביץ, גלעד שמואלי, תומר שרון, עווד תאומי, נלי תגר.

דהדה גאבלר:

מנהל טכני יוסף שרייבר	תפעול תלבושות אביטל פלג
ס. מנהל טכני גידי בלילתי	תפעול אביזרים מיכל רואף
תפעול תאורה רונן צור	תפעול פאות עירית אבידן / אוה אוסנה
תפעול סאונד שי זר	

ארכיון הבימה המשופץ נפתח לציבור הרחב בקומה 3 של התיאטרון, טלפון 03-5266720

קופת התיאטרון: 03-6295555 / 5008*

מחלקת מכירות: 03-5266300 / כרטיסים לקבוצות, מוסדות וועדי עובדים: 03-5266676/665/725/607/721

תלמידים ונוער 03-5266717/744 / רכישת הצגות חוץ 03-5266638

מגוון העוגות והעוגיות של לחמי

